

Πολυχώρος Πνευματικής και Σωματικής Αναζωογόνησης στη Θηρασία

Σπουδάστρια: Ευαγγελία Σταμάτη
Επιβλέπουσα καθηγήτρια: Σταυρούλα Λάββα
Εξεταστική περίοδος: Ιούνιος 2017

Η διπλωματική μου έχει ως θέμα έναν «Πολυχώρο Πνευματικής και Σωματικής Αναζωογόνησης στη Θηρασία».

Οι ρυθμοί της ζωής μας ιδιαίτερα στις μεγαλουπόλεις είναι τόσο έντονες που σπάνια έχουμε τη δυνατότητα να σταθούμε και να παρατηρήσουμε τον εαυτό μας, τις πράξεις μας, τα συναισθήματα μας καθώς και να αναζητήσουμε τις αιτίες αυτών. Στόχος μου είναι μέσα από αυτή την μελέτη να σχεδιάσω χώρους που μέσω του διαλογισμού, της γιόγκα και του ρέικι θα δίνουν στον άνθρωπο την ευκαιρία να βρει λίγες στιγμές ηρεμίας και συμφιλίωσης με τον εαυτό του, μία στροφή προς τα βάθη της ψυχής, μία αναζήτηση του πνεύματος.

Η έρευνα διαρθρώνεται σε δύο επίπεδα:

Αρχικά έπρεπε να προσδιοριστούν με ακρίβεια ανάγκες ενός τέτοιου κέντρου ενώ ταυτόχρονα χρειαζόταν μία μελέτη για τον εντοπισμό της πιο κατάλληλης περιοχής που θα μπορούσε να φιλοξενήσει έναν τέτοιο χώρο. Η ιδιαίτερη φύση ενός τέτοιου κέντρου προϋποθέτει κατευθυντήριες γραμμές και περιορισμούς που έπρεπε να τεθούν εξ αρχής.

Οι χώροι διαλογισμού και ενεργειακών θεραπειών συνήθως συγκροτούνται σε ένα κτίριο ή κτιριακό συγκρότημα, ονομάζονται κοινότητες και αντανακλούν την σχέση της γης με τον άνθρωπο με βάση τους τέσσερις βασικούς παράγοντες:

- Σώμα
- Νους
- Πνεύμα
- Συνείδηση

Οι κοινότητες αποτελούνται συνήθως από τους χώρους διαλογισμού και θεραπείας, χώρους διαμονής των ασκούμενων και των εργαζόμενων, χώρους χορτοφαγικού φαγητού/ υγιεινής διατροφής και -ίσως- κάποιους χώρους δραστηριοτήτων. Στις χώρες της Ανατολικής Ασίας, όπως η Ινδία, αυτές οι κοινότητες ονομάζονται άσραμ και είναι πλήρως ενταγμένες στην κουλτούρα των κατοίκων. Παραδείγματα κοινοτήτων συναντά κανείς εκτός από τα άσραμ, στα μοναστήρια, τους χώρους άσκησης του μοναχισμού στην Ευρώπη και στην Αμερική.

Ο τόπος που θα μπορούσε να ανταποκριθεί σε αυτές τις ανάγκες είναι η Θηρασία. Ένας τόπος ηρεμίας, άμεσης σχέσης με τη θάλασσα και το βουνό, αποκομμένος από την ένταση της καθημερινότητας. Η Θηρασία είναι το νησί που μαζί με τη Σαντορίνη αποτελούσαν την «Στρογγύλη» το γνωστό σε όλους μας νησί του οποίου μεγάλο τμήμα κατέρρευσε με την έκρηξη του ηφαιστείου τα μινωικά χρόνια. Εκ τότε η μορφή των νησιών δεν έχει διαφοροποιηθεί σημαντικά, παρά τις μεταγενέστερες εκρήξεις που πραγματοποιήθηκαν.

Η Θηρασία βρίσκεται απέναντι από τη Σαντορίνη, παρ'όλα αυτά δεν θυμίζει καθόλου το πολυπολιτισμικό νησί. Θα μπορούσε να ισχυριστεί κανείς ότι είναι ακριβώς το αντίθετο. Εάν η Σαντορίνη αντιπροσωπεύει την ζωή, την ένταση, την διασκέδαση, την κοινωνικοποίηση, η Θηρασία μας μιλά για ηρεμία, ισορροπία με την φύση και το τοπίο, εσωτερική γαλήνη και απομόνωση. Οι μόνιμοι κάτοικοι σε όλο το νησί είναι 319 και κατοικούν στους οικισμούς Μανωλά (πρωτεύουσα), Κόρφο, Ποταμό, Αγριλιά και Αγία Ειρήνη. Ο πληθυσμός του νησιού δεν αυξάνεται ιδιαίτερα κατά τους καλοκαιρινούς μήνες σε αντίθεση με την Σαντορίνη, της οποίας οι μόνιμοι κάτοικοι είναι 15.550 και την θερινή περίοδο αυξάνονται κατά%. Οι λόγοι είναι αφενός ότι η πρόσβαση στο νησί είναι περιορισμένη, αφετέρου ότι οι κάτοικοι προσπαθούν να διατηρήσουν τη κατάσταση στο νησί όπως έχει και δεν επιθυμούν την τουριστική ανάπτυξη. Μία άλλη σημαντική διαφορά που παρατηρούμε μεταξύ των δύο νήσων είναι στην καλντέρα. Η καλντέρα της Θηρασίας έχει νοτιοανατολικό προσανατολισμό σε αντίθεση με της Σαντορίνης που έχει βορειοδυτικό. Ως αποτέλεσμα αυτού, η πρώτη προστατεύεται πολύ καλύτερα από τους βόρειους και βορειοδυτικούς ανέμους της περιοχής, δημιουργώντας στον επισκέπτη μία αίσθηση αγκαλιάς και ασφάλειας που δεν συναντάμε στη Σαντορίνη. Η Θήρα αποτελεί ένα μητροπολιτικό κέντρο παγκόσμιας εμβέλειας, ενώ η Θηρασία είναι το πλέον αντιπροσωπευτικό παράδειγμα ενός τοπικού και απομονωμένου κέντρου.

Οι οικισμοί του νησιού βρίσκονται σε τέσσερις βασικές ζώνες:

- Την ζώνη της καλντέρας/γκρεμού
- Την ζώνη του «φρυδιού»
- Την ζώνη των χαράδρων/ποταμών
- Την ζώνη του κάμπου

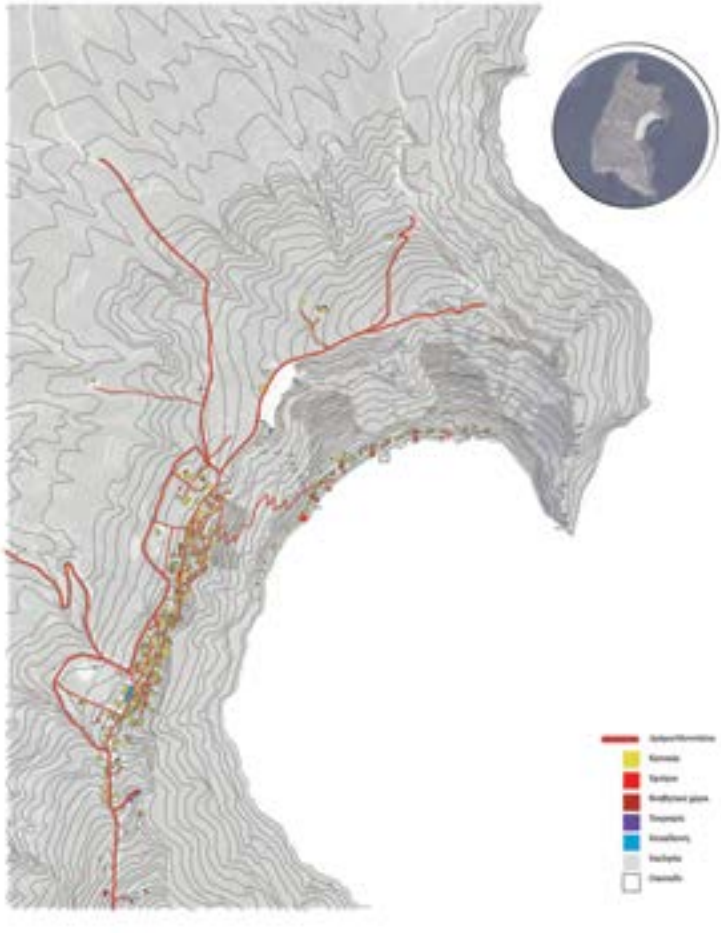
Οι οικισμοί έχουν αναπτυχθεί αντίστοιχα ως γραμμικοί πάνω στην καλντέρα υπόσκαφοι και κτιστοί, υπόσκαφοι στις χαράδρες των ποταμών και κτιστοί στον κάμπο.

Επίσης, στην Θηρασιά παρ'ότι υπάρχουν πολλά ιστορικά και μη σημεία ενδιαφέροντος, δεν έχει μελετηθεί προς το παρόν εξονυχιστικά και οι γνώσεις μας γύρω από το ιστορικό και πολιτισμικό πλαίσιο του νησιού είναι περιορισμένες. Ενδεικτικά σημεία ενδιαφέροντος αποτελούν:

- Τα Ορυχεία Αλαφούζου και η Κοίμηση της Θεοτόκου που κατοικούνται από την Ύστερη Εποχή του Χαλκού
- Ο Προφήτης Ηλίας και η Άνω και Κάτω Κερά με ευρήματα από την Αρχαϊκή Εποχή
- Ο Χριστός και η Ρίβα από την Ελληνορωμαϊκή Εποχή
- Το Κάστρο από την Βυζαντινή Εποχή
- Η Αγριλία και τα Βολιά από τη Νεώτερη Εποχή
- Ο Μανωλάς και ο Ποταμός που αποτελούν σύγχρονους οικισμούς

Ένα βασικό ζήτημα της Θηρασίας είναι οι προσβάσεις. Το νησί είναι προσβάσιμο από δύο λιμάνια, τον όρμο του Κόρφου και το λιμάνι της Ρίβας. Τους καλοκαιρινούς μήνες ένα πλοίο από τον Πειραιά κάνει στάση μία φορά την εβδομάδα στον Κόρφο, ενώ τρεις φορές τη μέρα ένα επιβατικό πλοίο μεταφέρει τουρίστες από το λιμάνι των Φηρών στον Κόρφο. Επίσης, τρεις φορές τη μέρα ένα πιο μικρό επιβατικό πλοίο, η λάντζα κινείται μεταξύ του Αμμουδιού και της Ρίβας. Εάν ο καιρός δεν είναι καλός, το νησί δεν είναι προσβάσιμο. Ο Κόρφος παρ'ότι βρίσκεται πολύ κοντά στην πρωτεύουσα του νησιού, τον Μανωλά δεν συνδέεται μαζί του παρά μόνο με μία απότομη κλίση κλίμακα, ενώ δεν υπάρχει δρόμος για οχήματα ή κάποια ομαλή διαδρομή. Ως αποτέλεσμα αυτού προκειμένου κάποιος να πορευτεί στο εσωτερικό του νησιού θα πρέπει είτε να φτάσει στον Κόρφο και με μία βάρκα να κατευθυνθεί προς την Ρίβα από την οποία ξεκινάει ο αυτοκινητόδρομος είτε να κατέβει απευθείας στο λιμάνι. Τέλος, για τις εσωτερικές μετακινήσεις υπάρχει ένα λεωφορείο που συγχρονίζεται με το επιβατικό πλοίο που κατεβαίνει στη Ρίβα και διασχίζει τον κεντρικό δρόμο της Θηρασίας με τελικό προορισμό τον Μανωλά, την πρωτεύουσα του νησιού.

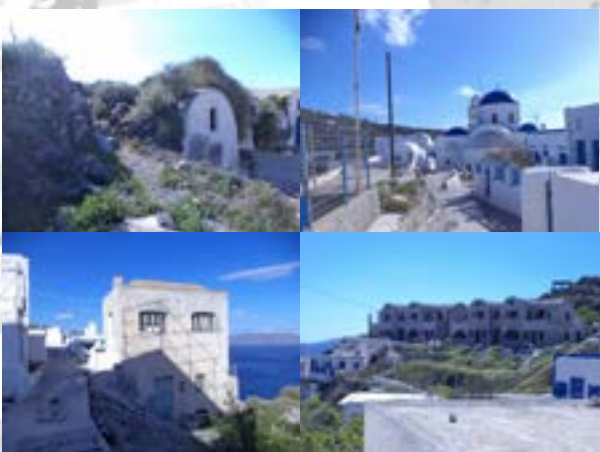
Ο Μανωλάς έχει 160 μόνιμους κατοίκους και συνδέεται μέσω ενός απότομου μονοπατιού που εκτείνεται κατά μήκος της καλντέρας με τον Κόρφο, το ένα από τα δύο λιμάνια της Θηρασίας. Οι κύριες χρήσεις γης στον Μανωλά είναι η κατοικία. Σε αντιδιαστολή με την πρωτεύουσα στον Κόρφο λειτουργούν περισσότερα εμπορικά καταστήματα και εστιατόρια ενώ οι κατοικίες είναι κυρίως παραθεριστικές.

Η πιο έντονη/δραματική σχέση με την φύση στο νησί επιτελείται στην περιοχή της καλντέρας. Βιώνει κανείς τόσο την θάλασσα όσο και το βουνό, καθώς όλα τα στοιχεία της φύσης βρίσκονται σε πλήρη ισορροπία (αέρας, γη, νερό, φωτιά/ήλιος). Όπως αναφέρθηκε προηγούμενως, στην καλντέρα της Θηρασίας ο περιπατητής αντιλαμβάνεται μία αγκαλιά, μία προστασία λόγω της γεωγραφικής θέσης και του προσανατολισμού της. Αυτό το αίσθημα γίνεται ακόμα πιο έντονο όταν δημιουργούνται φυσικές αγκαλιές/εσοχές στην καλντέρα μεταξύ βράχων. Περιπατώντας παράλληλα στον κεντρικό δρόμο του Μανωλά πάνω στην καλντέρα, παρατήρησα μία τέτοια «αγκαλιά». Εκεί επιλέχθηκε ο τόπος για την υλοποίηση της μελέτης. Βρίσκεται λίγο έξω από την πρωτεύουσα του νησιού, τον Μανωλά, μεταξύ δύο βράχων που προεξέχουν πάνω στον γκρεμό, δημιουργώντας το ζητούμενο αίσθημα προστασίας και ασφάλειας.

Παρουσιάζει μεγάλο ενδιαφέρον καθώς φαίνεται να έχει κατοικηθεί στο παρελθόν, λόγω της ύπαρξης υπόσκαφων σπηλιών και ενός πλατώματος κατασκευασμένου από ανθρώπινη παρέμβαση. Επίσης, έχει διαμορφωθεί ένα μονοπάτι από το επίπεδο του δρόμου μέχρι το πλάτωμα και συνεχίζει σε πιο δύσβατη μορφή στα υπόλοιπα υπόσκαφα. Το οικόπεδο έχει νότιο/νοτιοανατολικό προσανατολισμό, βρίσκεται στα 152-180μ. από το επίπεδο της θάλασσας και η κλίση του εδάφους είναι σχετικά ομαλή συγκριτικά με την υπόλοιπη καλντέρα. Μελετώντας το διαπιστώνουμε ότι ο σχεδιασμός μας θα πρέπει να κινηθεί ανάμεσα σε τρεις βασικούς πυλώνες:

- Την επάναχρηση των υπόσκαφων χώρων που θα κριθούν αναγκαία για την λύση
- Την ισορροπημένη ένταξη των νέων κτιρίων
- Την συνολική ένταξη του συγκροτήματος στο τοπίο της καλντέρας

Οι τρεις πυλώνες σχεδιασμού σε συνδυασμό με το πρόγραμμα, υποδεικνύουν τη χρήση τοπικών, φυσικών υλικών και παραδοσιακών μορφών, όχι μόνο από την άποψη της οικολογικής προσέγγισης αλλά και από τις προδιαγραφές που προκύπτουν μέσα από την παραπάνω έρευνα.

Κτιριολογικό πρόγραμμα

Είσοδος: 22 τ.μ.

Χώρος διαλογισμού/γιόγκα: 100 τ.μ.

Χώρος Ρέικι/Μασάζ: 30 τ.μ.

Καθιστικό: 40 τ.μ.

Βιβλιοστάσιο: 40 τ.μ.

Αναγνωστήριο: 40 τ.μ.

Χώρος φαγητού: 40 τ.μ.

Κουζίνα: 40 τ.μ.

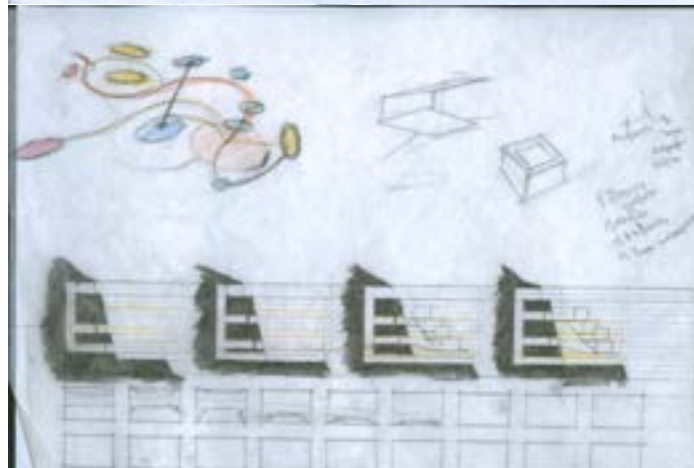
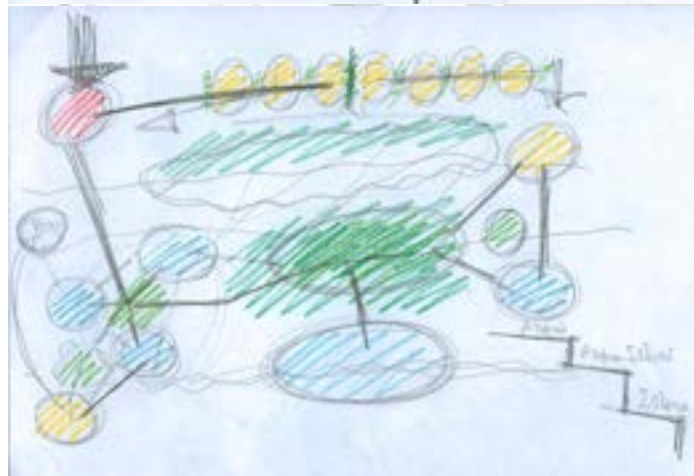
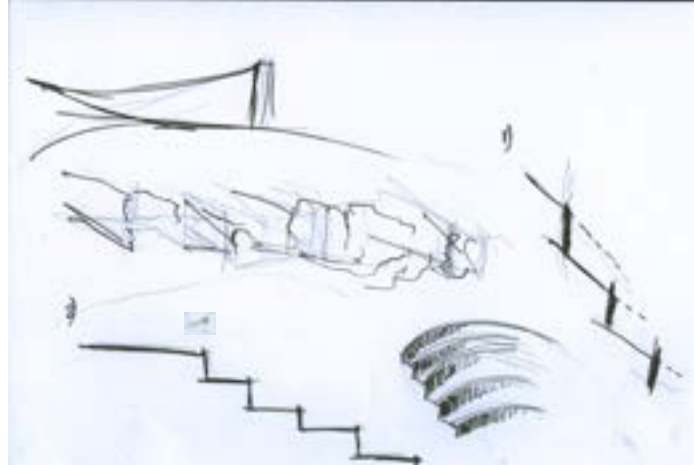
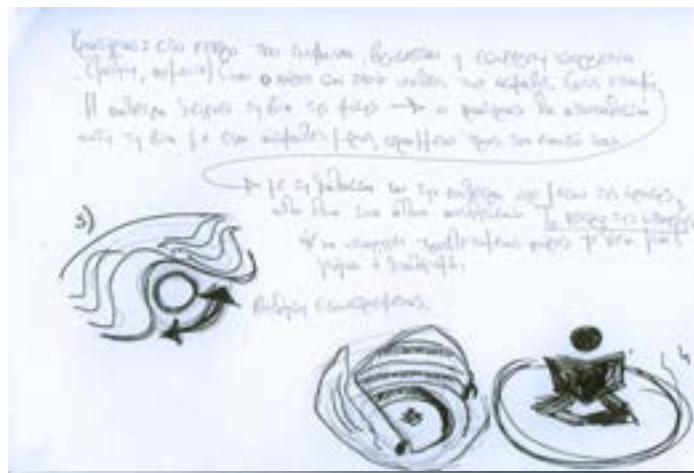
Μονάδα υπνοδωμάτιου(x21): 23 τ.μ.

Προσωπικό: 7 άτομα

Επισκέπτες: 14 άτομα

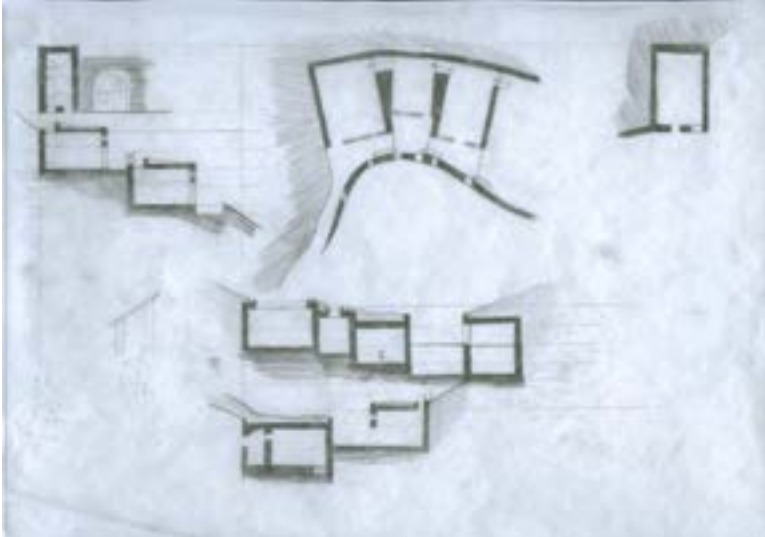
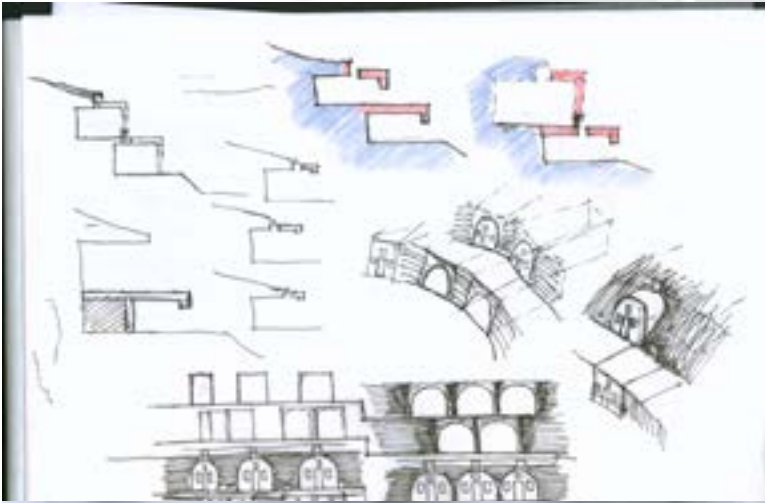
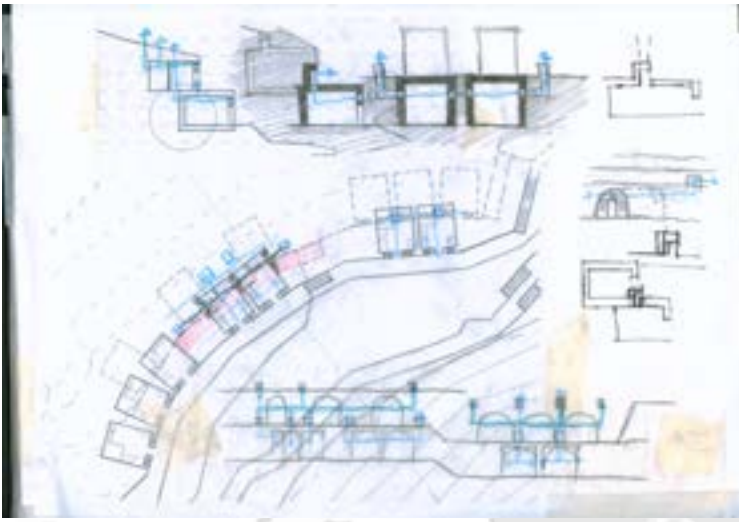

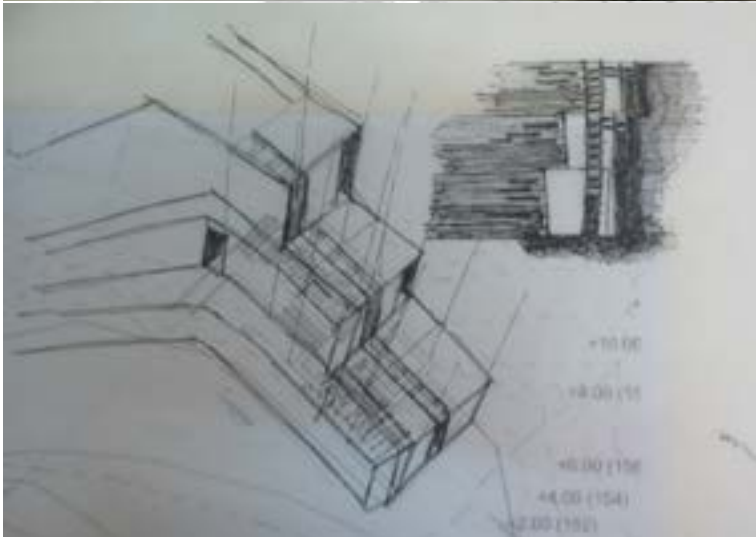
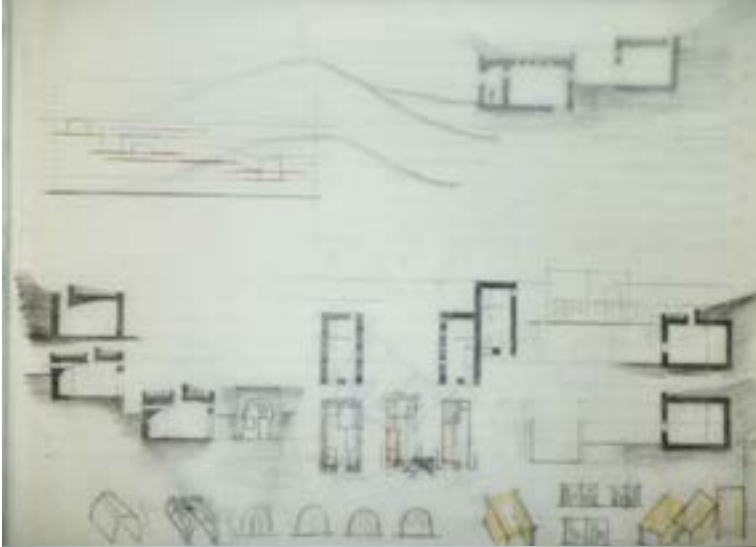
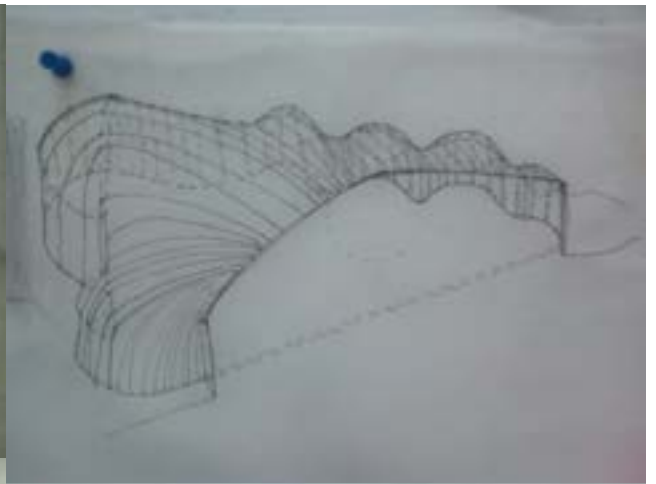

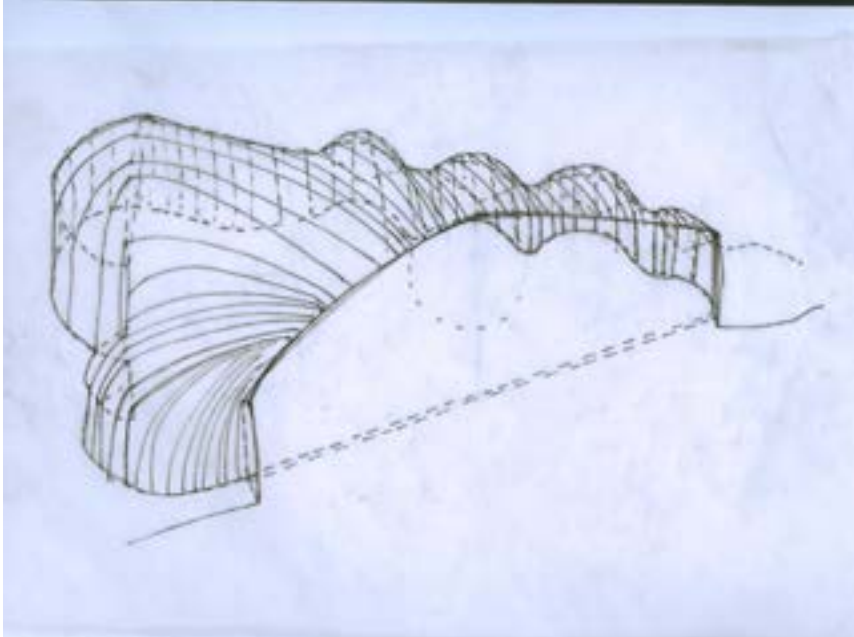
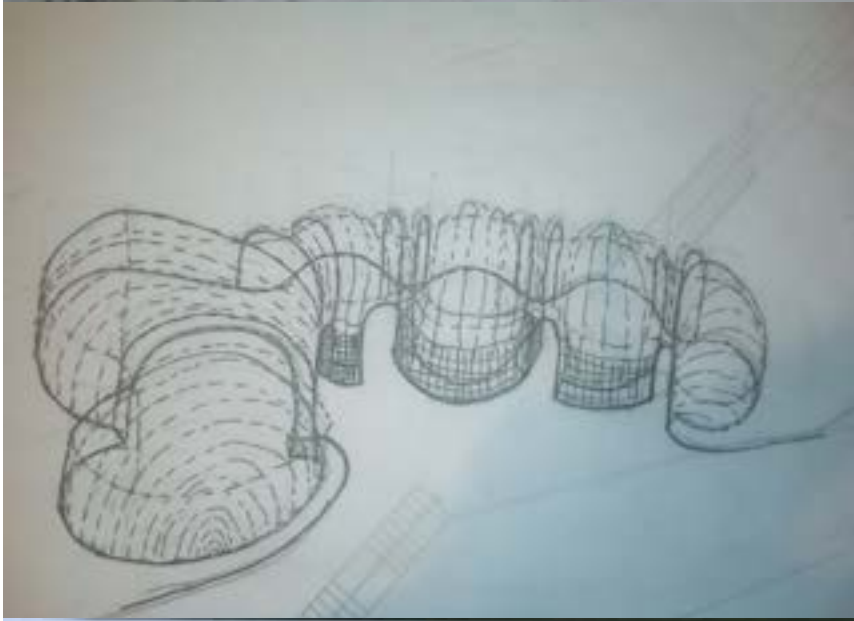
Η κεντρική ιδέα διαμορφώνεται ως εξής: ακολουθώντας τις δύο φυσικές αγκαλιές του οικοπέδου και την φυσική κλίση/χάραξη του εδάφους, οι χρήσεις τοποθετούνται μέσα σε αυτές (τις αγκαλιές) με το στενό μέτωπο να αντικρύζει την θάλασσα. Η πρώτη «αγκαλιά» στην οποία βρίσκονται και τα υπάρχοντα υπόσκαφα, φιλοξενεί την είσοδο και τις ιδιωτικές χρήσεις, δηλαδή τις μονάδες διαμονής και τις ατομικές διαλογιστικές γωνίες. Η χάραξη του κεντρικού μονοπατιού γίνεται πάνω στο αρχικό μονοπάτι, ενώ έχει αξιοποιηθεί και το πλάτωμα που υπάρχει. Η δεύτερη αγκαλιά φιλοξενεί τις κοινόχρηστες χρήσεις, δηλαδή τους χώρους συγκέντρωσης, φαγητού και δραστηριοτήτων, καθώς και τους χώρους των εργαζομένων. Τέλος, ο χώρος του διαλογισμού καθώς είναι ιδιαίτερος βρίσκεται ανάμεσα στις δύο ενότητες, αλλά και σε απόσταση από αυτές στο υψηλότερο επίπεδο του οικοπέδου.

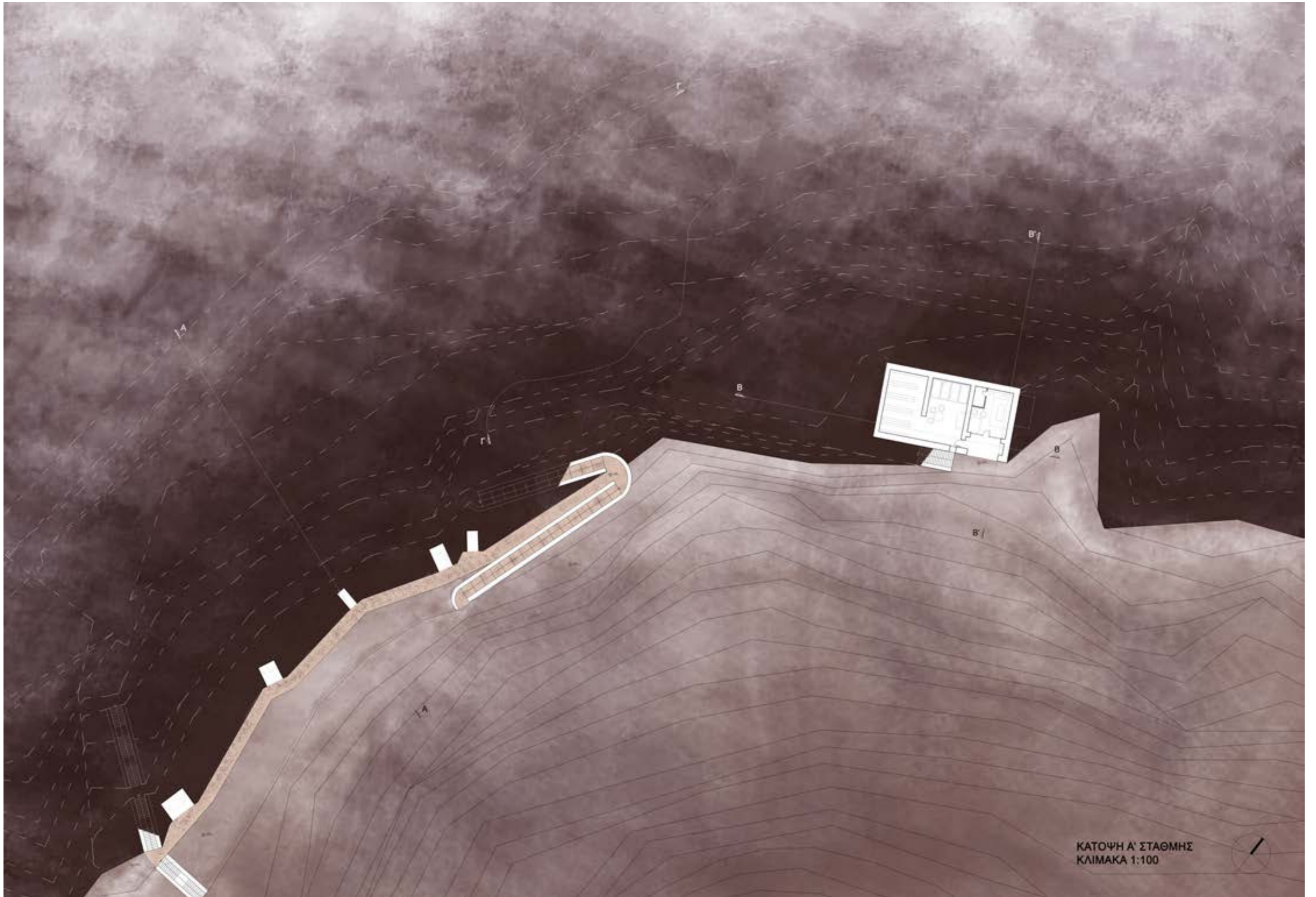
Σκίτσα εξελικτικής πορείας της εργασίας - Μελέτη υπόσκαφων κτιρίων, ιερού χώρου και νέου κτιρίου

ΚΑΤΟΨΗ Α' ΣΤΑΘΜΗΣ
ΚΛΙΜΑΚΑ 1:100

Περπατώντας στον κοινοτικό δρόμο συναντάμε το μονοπάτι του οικοπέδου και κατεβαίνοντας αντικρύζουμε την είσοδο. Ο χώρος της εισόδου είναι ένα ήδη υπάρχον υπόσκαφο που έχει επαναχρησιμοποιηθεί. Εάν ακολουθήσουμε το κεντρικό μονοπάτι συναντάμε και τα υπόλοιπα επαναχρησιμοποιημένα υπόσκαφα που αποτελούν την πρώτη σειρά των μονάδων διαμονής. Στην κατώτερη στάθμη βρίσκονται οι νέες μονάδες διαμονής, επίσης υπόσκαφες, αλλά νέα κτίσματα, ενώ στο κατώτατο επίπεδο βρίσκονται οι ατομικές διαλογιστικές γωνιές που είναι μικρότερης κλίμακας επαναχρησιμοποιημένα υπόσκαφα. Δηλαδή η πρώτη ενότητα του οικοπέδου αποτελείται κυρίως από ήδη υπάρχοντες χώρους στους οποίους γίνεται αποκατάσταση και επανάχρηση, με όσο το δυνατόν λιγότερες παρεμβάσεις. Η μόνη προσθήκη είναι η ενδιάμεση ζώνη των υπόσκαφων μονάδων διαμονής.

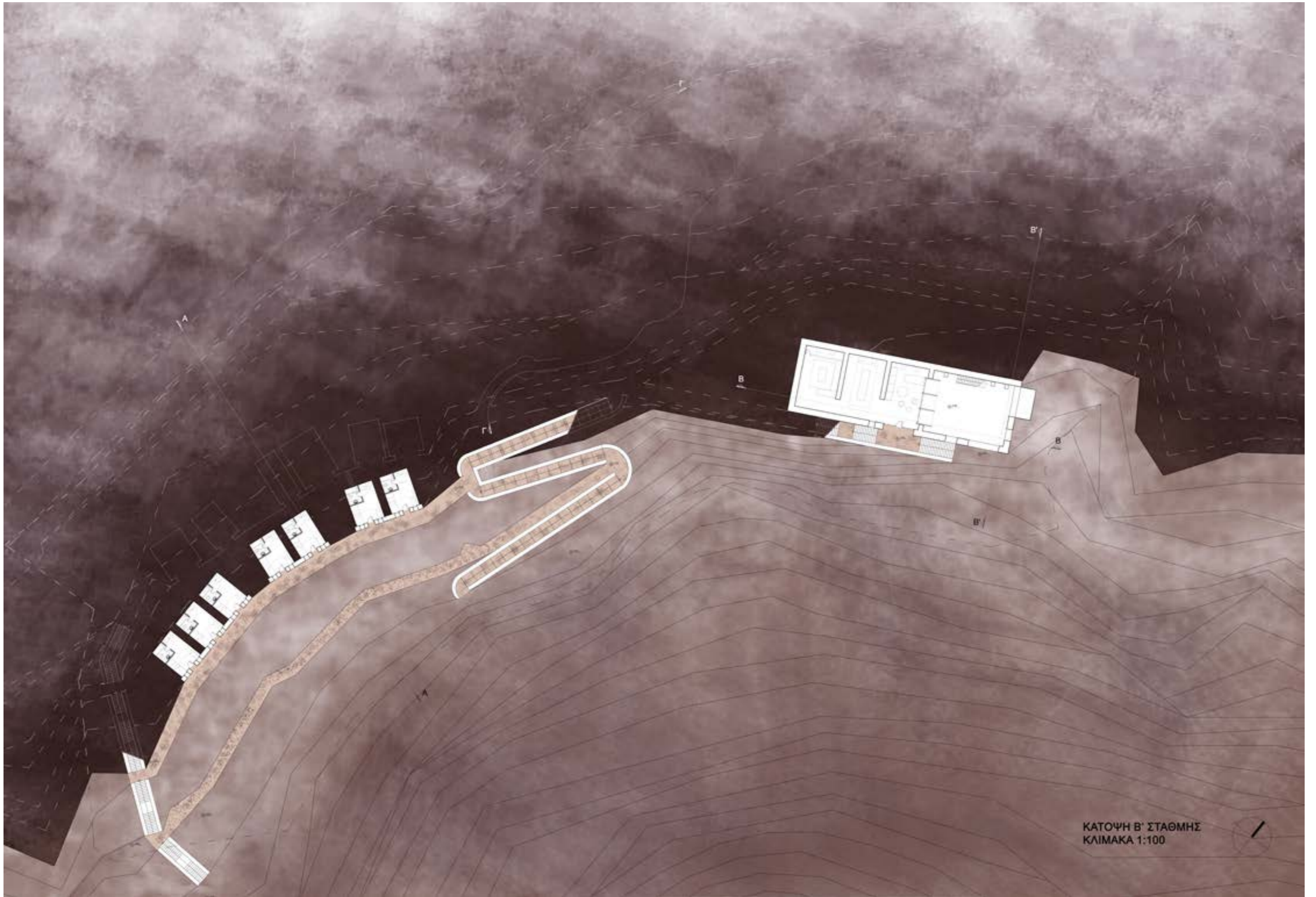
Σε αυτό το σημείο θα ήθελα να αναφέρω ορισμένα στοιχεία που αποτέλεσαν κομβικά σημεία για την συνθετική επίλυση του θέματος. Θεωρώντας την παραδοσιακή αρχιτεκτονική της Σαντορίνης και κατ'επέκταση της Θηρασίας ευρέως γνωστή, θα ήθελα να επικεντρωθώ στα τμήματά της που συνέβαλαν καθοριστικά στην λύση μου.

Το πρώτο σημείο μεγάλης σημασίας για μένα ήταν το παραδοσιακό υπόσκαφο σπίτι της Σαντορίνης. Μελετώντας την παραδοσιακή αρχιτεκτονική του νησιού, αυτό το αρχέτυπο εμφανίζεται πολύ συχνά και αποτελεί το πλέον αντιπροσωπευτικό παράδειγμα της. Γι'αυτό το λόγο έγινε προσπάθεια οι επεμβάσεις και οι νέες χρήσεις που αφορούν τα υπόσκαφα κτίρια να είναι όσο γίνεται περισσότερο σε ισορροπία με την παράδοση. Δυστυχώς τα υπόσκαφα σε ό,τι αφορά τις συνθήκες διαβίωσης υστερούν σε θέματα αερισμού και έχουν πολλή υγρασία. Έγιναν πολλές απόπειρες επίλυσης αυτού του θέματος, καμία από τις οποίες δεν μπορούσε όμως να συνδυάσει τα δύο ζητούμενα: τον αερισμό με τη λειτουργία του υπόσκαφου. Όλα τα συστήματα αερισμού της Σαντορίνης αναφέρονται κυρίως σε ημίκτιστα ή κτιστά κτίρια, είτε πάνω σε γκρεμό είτε στην όχθη ενός ποταμού. Κατ'επέκταση είτε θα έπρεπε να παρέμβει κανείς και να μετατρέψει τις ήδη υπάρχουσες σπηλιές σε κτιστούς χώρους διαμονής, ή να επιλέξει την έλλειψη του φυσικού αερισμού. Προσωπικά, θεώρησα πιο σημαντική τη διατήρηση της φυσικής κατάστασης των υπόσκαφων, γι'αυτό το λόγο το πρόβλημα του αερισμού επιλύεται με τεχνητά συστήματα.

Οι υπάρχοντες υπόσκαφοι χώροι του οικοπέδου έχουν σχεδόν όλοι ενιαία κατασκευαστική λογική την οποία και προσπάθησα να διατηρήσω: τα υλικά που έχουν χρησιμοποιηθεί είναι τα παραδοσιακά υλικά της Σαντορίνης, το θηραϊκό κονίαμα για να συγκρατήσει τις ωθήσεις του εδάφους και ο συνδυασμός της πέτρας και του θηραϊκού κονιάματος για τον εξωτερικό τοίχο, που είναι το κύριο στοιχείο δόμησης των υπόσκαφων στο οικόπεδο.

Μελετώντας τις υπόσκαφες σπηλιές, τα μεγέθη και τα χαρακτηριστικά τους, κατέληξα στον σχεδιασμό μίας πρότυπης υπόσκαφης μονάδας για τους νέους χώρους διαμονής. Η μονάδα ακολουθεί τους κανόνες σχεδιασμού των παραδοσιακών υπόσκαφων κτιρίων της Σαντορίνης, αλλά διαφοροποιείται ως προς την κατασκευή καθώς το σενάξ αντί για ξύλινο, είναι από σκυρόδεμα επειδή, αποτελεί μία νέα κατασκευή και όχι αποκατάσταση μίας ήδη υπάρχουσας.

ΚΑΤΩΦΗ Β' ΣΤΑΘΜΗΣ
ΚΛΙΜΑΚΑ 1:100

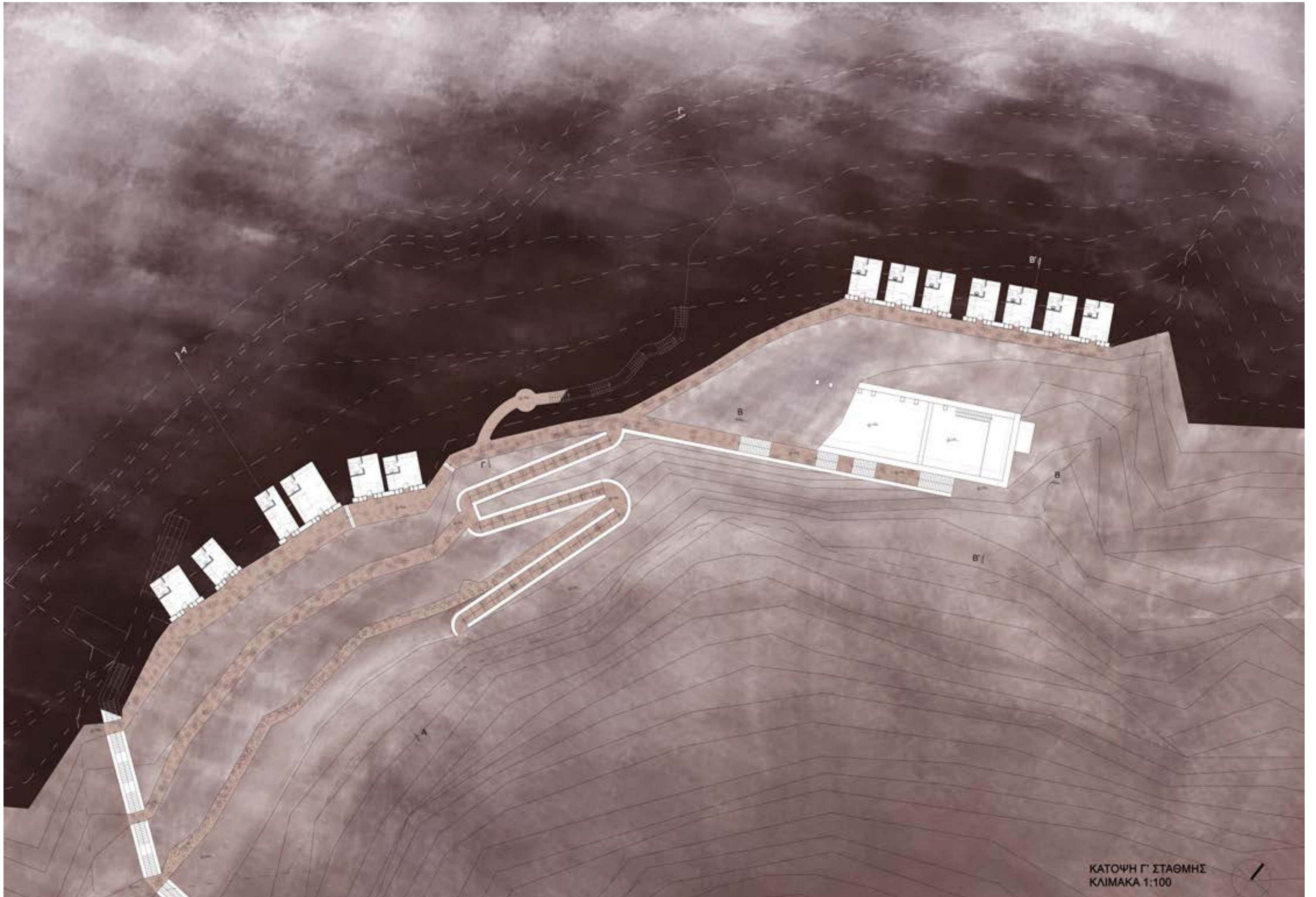

Στη συνέχεια, κατευθυνόμαστε στις κοινόχρηστες μονάδες, που τοποθετούνται σε ένα ενιαίο κτίριο που βρίσκεται στο τέλος της διαδρομής. Οι χρήσεις φιλοξενούνται σε τρία επίπεδα καθένα από τα οποία είναι προσβάσιμο μέσω ενός εσωτερικού υπαίθριου διαδρόμου. Στο ισόγειο φιλοξενούνται οι χρήσεις του ρέικι, του αναγνωστηρίου και της βιβλιοθήκης, στον 1ο όροφο το καθιστικό, ο χώρος δραστηριοτήτων και η κουζίνα και στον 2ο όροφο ο χώρος του φαγητού. Οι χρήσεις που επιτρέπουν την κοινωνική συναναστροφή έχουν τη δυνατότητα εκτόνωσης στο δώμα του κατώτερου επιπέδου. Επίσης, στον 1ο όροφο έχει τοποθετηθεί μία εξέδρα, η οποία στηρίζεται στους εξωτερικούς τοίχους και αποτελεί μία υπαίθρια, σύγχρονη διαλογιστική γωνία. Τέλος, το δώμα του ισόγειου εκτονώνεται σε ένα μικρό πλάτωμα στο ανατολικό τμήμα του εξωτερικού τοίχου, δημιουργώντας την αίσθηση ότι κανείς διαλογίζεται στο κενό ή στον αέρα, στο χείλος του γκρεμού – μια συνθήκη που έχει μακρά παράδοση στις σκήτες των μοναχών .

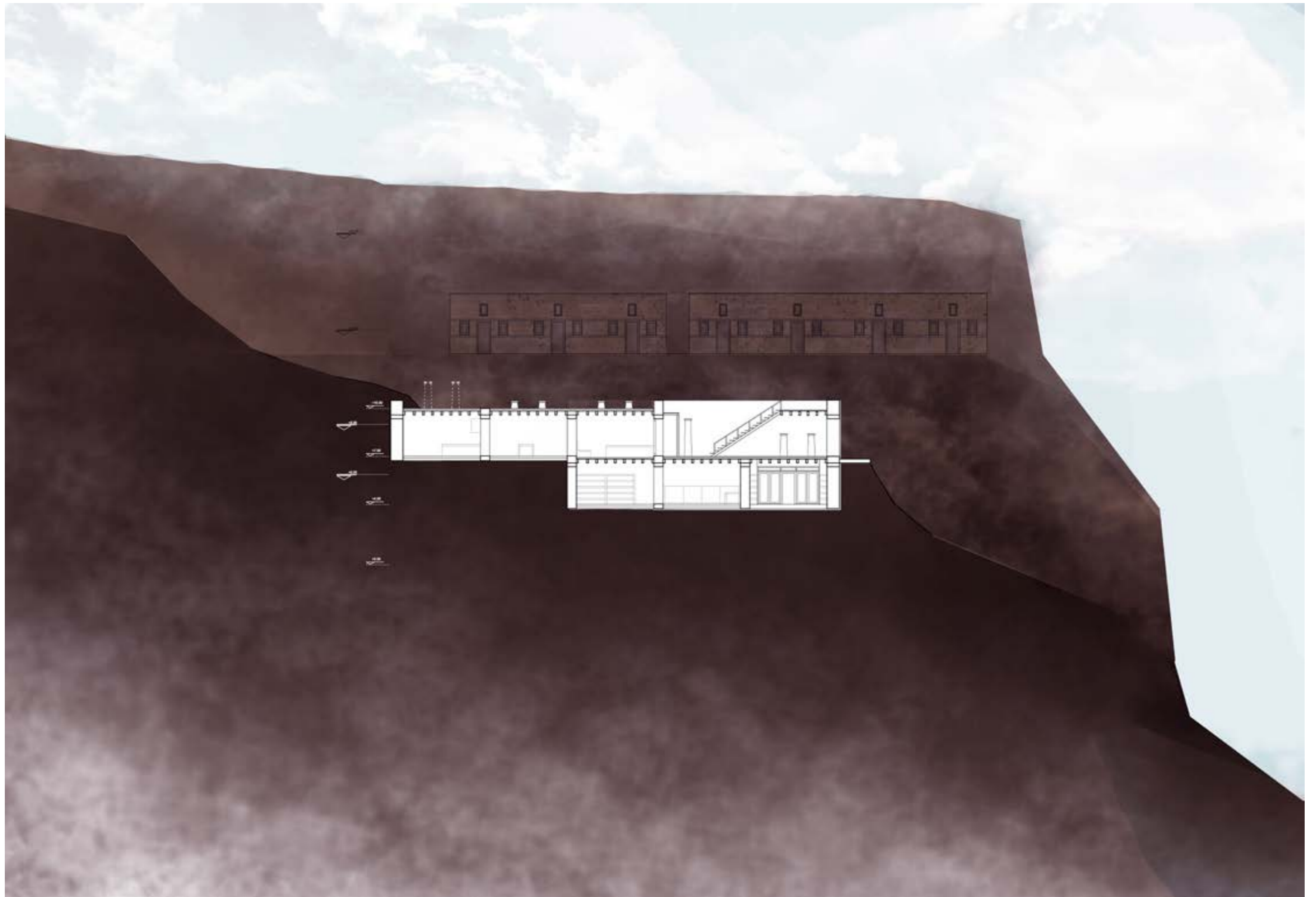
Η πρόκληση που έκρυβε η σύνθεση αυτού του κτιρίου ήταν, πώς μπορεί κανείς να συνθέσει μία νέα αρχιτεκτονική μεγαλύτερης, συλλογικής κλίμακας πάνω στην καλντέρα. Στη Σαντορίνη συναντάται το πανηγυρόσπιτο, ωστόσο όχι πάνω στην καλντέρα, Αναζητήθηκε ένα σύστημα το οποίο θα συνομιλεί με το τοπίο χωρίς να το υπερκαλύπτει, αλλά θα βρίσκεται σε ισορροπία με αυτό. Απάντηση σε αυτό το ερώτημα έρχεται να δώσει η όψη του κτιρίου. Οι κοινότητα/συλλογικές χρήσεις περιβάλεται από έναν εξωτερικό πέτρινο τοίχο το οποίος τις περικλείει (βλ. και μοναστηριακό τοίχο) και εντάσσει αυτή την μεγαλύτερη (από το σπίτι) κλίμακα στο τοπίο της καλντέρας. Ο τοίχος λειτουργεί ως μία 'μάσκα' ή 'μούστο' που αφενός επιτρέπει την συνέχεια του εδάφους της καλντέρας μέσω της χρήσης τοπικών υλικών, αφετέρου μας δίνει τη δυνατότητα να διαχειριστούμε το εσωτερικό του με μία σύγχρονη συνθετική προσέγγιση που όμως έχει αναφορές στην παραδοσιακή αρχιτεκτονική της Σαντορίνης, όπως τα ανοίγματα που σχετίζονται με τα ανοίγματα της υπόσκαφης μονάδας διαμονής, τα βατά δώματα και τα συστήματα αερισμού. Τα υλικά που έχουν χρησιμοποιηθεί είναι η πέτρα για τα φέροντα στοιχεία, το ξύλο και το θηραϊκό κονίαμα για τα δώματα και τα πατώματα. Επίσης, έχει χρησιμοποιηθεί σενάζ από ανεπίσχυρο σκυρόδεμα, σε όμοια κατασκευαστική λογική με αυτή των νέων υπόσκαφων. Ουσιαστικά αυτό το κτίριο αποτελεί μία φωλιά/ 'τσέπη' μέσα στο έδαφος, προφυλαγμένη, κλειστή αλλά ταυτόχρονα με ανοίγματα για τον κατάλληλο αερισμό και φωτισμό. Το κτίριο βρίσκεται πάνω στον γκρεμό και η αίσθηση γίνεται αντιληπτή όταν κανείς βρίσκεται πάνω στην «εξέδρα» ή το μικρό πλάτωμα στο ανατολικό τμήμα του τοίχου.

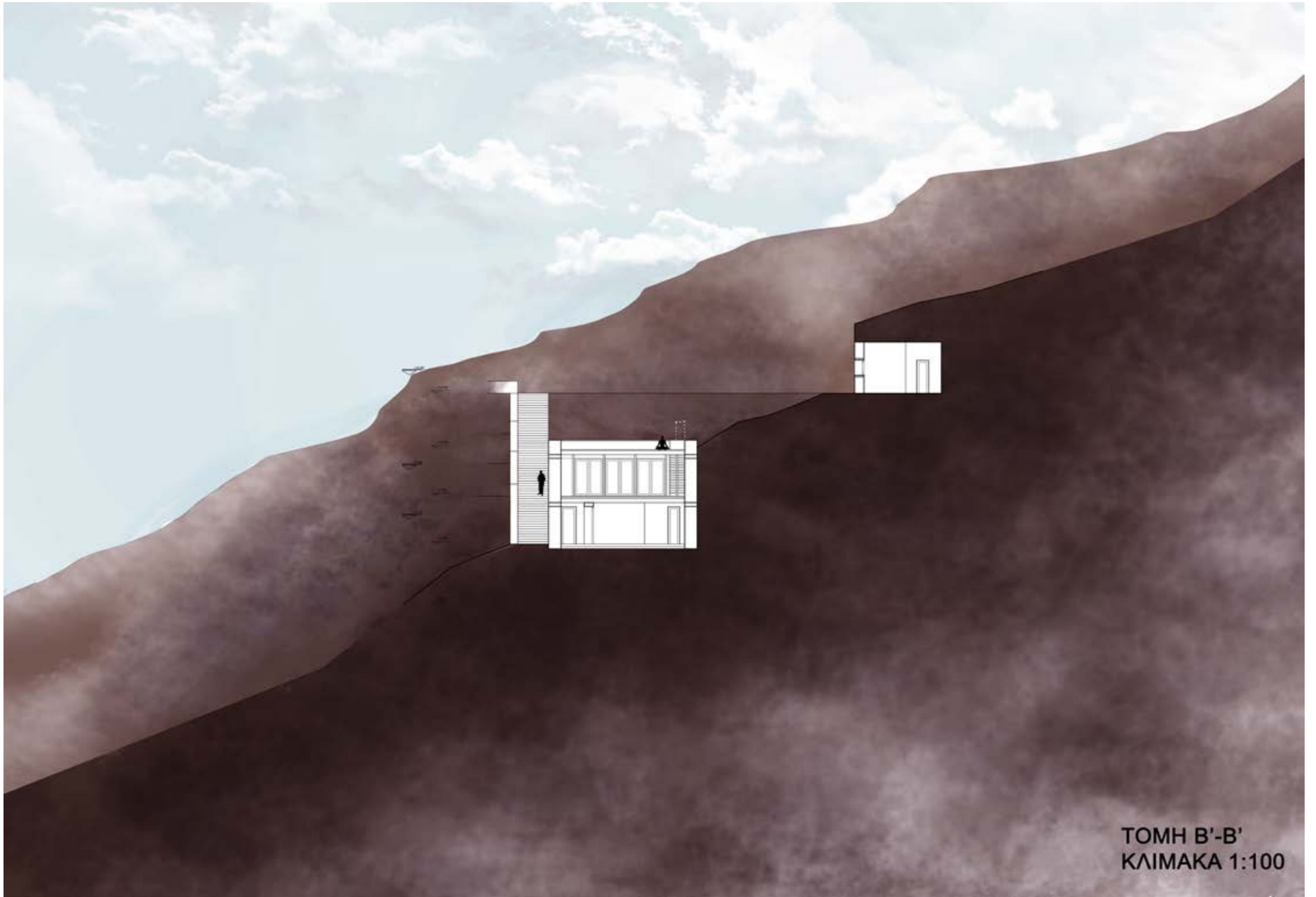
Πάνω και πίσω από το κτίριο αυτό βρίσκονται οι κατοικίες των εργαζομένων. Στεγάζονται επίσης σε νέα υπόσκαφα που είναι κατασκευασμένα βάσει της ίδιας λογικής. Οι εργαζόμενοι πρέπει να βρίσκονται κοντά στους χώρους εργασίας τους και διαχωρισμένοι από τους επισκέπτες, γι' αυτό βρίσκονται σε άμεση σχέση με το νέο κτίριο αλλά απομακρυσμένοι από τις μονάδες διαμονής.

ΚΑΤΟΨΗ Γ' ΣΤΑΘΜΗΣ
ΚΛΙΜΑΚΑ 1:100

ΤΟΜΗ Β'-Β'
ΚΛΙΜΑΚΑ 1:100

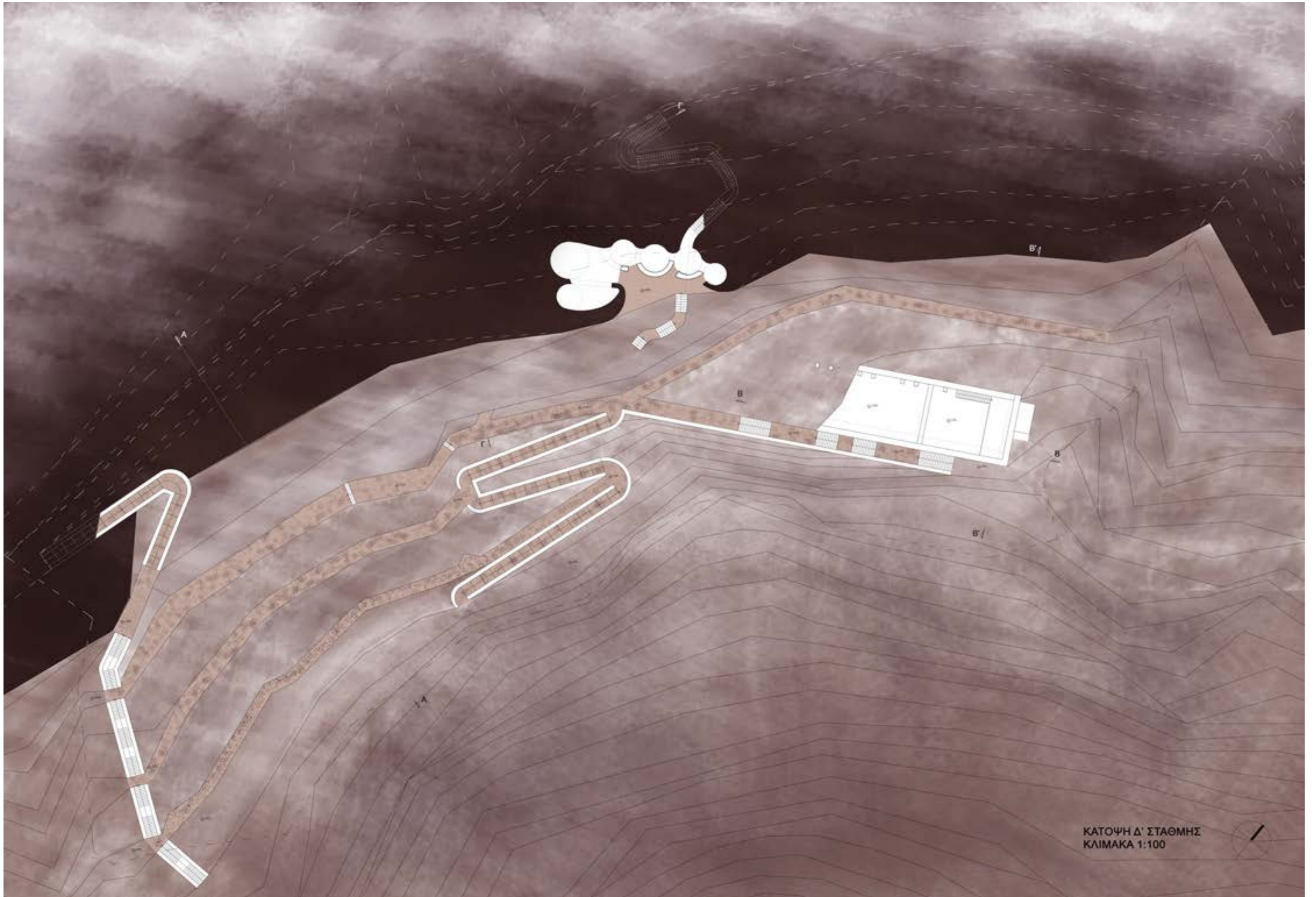
Τέλος, συναντάμε τον χώρο του διαλογισμού, ο οποίος είναι προσβάσιμος από ένα υπόγειο μονοπάτι που ξεκινά από την κύρια διαδρομή του συγκροτήματος.

Ο χώρος του διαλογισμού και της γιόγκα αποτελεί έναν ιερό χώρο. Είναι ο τόπος στον οποίο θα πάει κανείς προκειμένου να αναζητήσει το πνεύμα του, την εσωτερική επαφή με τον εαυτό του, εκεί που θα κάνει την στροφή προς τα ενδότερα της ψυχής του. Μελετώντας τους ιερούς χώρους στην παραδοσιακή αρχιτεκτονική της Σαντορίνης, δηλαδή τις εκκλησίες – που ήταν κατά κύριο λόγο ο χώρος στον οποίο ο πιστός ερχόταν σε επαφή με τον Θεό, ή το πνεύμα του, βλέπουμε ποικίλα παραδείγματα ναών. Παρατηρούμε ότι σε μερικά από αυτά, αυτό που αναζητάμε υπάρχει: η εκκλησία της Παναγίας του Βόθωνα αποτελεί ένα τέτοιο παράδειγμα εκκλησίας που βρίσκεται μέσα στη γη, στρέφεται προς το εσωτερικό και συνομιλεί τόσο με τη γη (ύλη) όσο και με τον ουρανό (πνεύμα). Αυτό μου έδωσε μία επιβεβαίωση, για το ότι αυτός ο ιερός χώρος, ο χώρος του διαλογισμού οφείλει να είναι μέσα στη γη, υπόσκαφος, δε θα μπορούσε να είναι κάτι άλλο πέρα από αυτό.

Τόσο στον διαλογισμό όσο και στην γιόγκα, ο ήλιος έχει πολύ σημαντική θέση στην διαδικασία. Γι'αυτό το λόγο, ο σχεδιασμός του υπόσκαφου χώρου βασίζεται στην πορεία των ακτίνων του ήλιου με αφετηρία την πρώτη ακτίνα που πέφτει σε αυτή την θέση στις 6.00 π.μ. κατά τους θερινούς μήνες. Η χάραξη της βρίσκεται πάνω στην κεντρική είσοδο του χώρου και «χτυπάει» στον μεγαλύτερο θόλο της σπηλιάς. Οι υπόλοιποι θόλοι είναι σχεδιασμένοι βάσει της θέσης του ήλιου σε άλλες ώρες με διαφορετική χάραξη κάθε φορά. Ο χώρος είναι υπόσκαφος, με κύριο υλικό την άσπα, την θηραϊκή γη, με μόνη προσθήκη τον πέτρινο τοίχο που βρίσκεται μπροστά προκειμένου να μπορέσουν να στηριχτούν οι θόλοι.

Γενικότερα, οι βασικές συνθετικές αρχές ήταν εξαρχής, η όσο το δυνατόν μικρότερη παρέμβαση στο τοπίο και την καλντέρα, η χρήση των παραδοσιακών υλικών και η αναφορά σε παραδοσιακές μορφές, αλλά και η ένταξη σύγχρονης αρχιτεκτονικής στο τοπίο της καλντέρας. Ήταν σημαντικό τουλάχιστον στις νέες χρήσεις, και στο νέο κτίριο να ικανοποιηθούν από τον σχεδιασμό οι απαιτήσεις καλού ηλιασμού και αερισμού, που αποτελούσε βασικό πρόβλημα των υπόσκαφων χώρων στο παρελθόν και ταυτόχρονα, με τις βάσεις της παραδοσιακής αρχιτεκτονικής της Σαντορίνης να συνθέσω στην καλντέρα ένα συγκρότημα που θα συνδιαλέγεται αρμονικά με το τοπίο, δεν θα μιμείται, θα σέβεται την παράδοση, την φύση και πάνω από όλα τον άνθρωπο-χρήστη μέσα από την αρχιτεκτονική.

ΚΑΤΟΨΗ Δ' ΣΤΑΘΜΗΣ
ΚΛΙΜΑΚΑ 1:100

ΤΟΜΗ Γ-Γ

ΤΟΜΗ Γ-Γ
ΚΛΙΜΑΚΑ 1:100

